

„общественъ договоръ“, ограничилъ „общата воля“ на народа; или Тюрго, политико-икономистътъ, който иска да пресъздаде държавата чрезъ реформи, способни да повдигнатъ гражданското благосъстояние, да освободятъ търговията, индустрията и селското стопанство отъ бремето на монополи, а сжщо тъй и отъ нетърпими злоупотрѣби, и да ограничатъ или отмѣнятъ отживѣлитѣ привилегии на аристокрация и духовенство.

Селимински влиза драговолно въ тази школа на дореволюционна Франция, обявила война на всичко неразумно и консервативно, и черпи обилно уроци по свободното развитие на личнитѣ и общественитѣ сили, въ интересъ на народното благополучие. Това, което наблюдава въ отечеството си, като проява на културна изостаналостъ и политическо потисничество, на широко безправие и на дълбоко невежество, иде да го насърчи въ усвояването на доктрини, довели другаде до голѣми завоевания на икономическо и гражданско поле. И той, който по първични наклонности и раненъ опитъ се е отдалъ на протестъ срещу злото, иска сега още по-съзнателно, още по-планомѣрно да приложи спасителнитѣ истини, усвоени чрезъ допиръ съ най-просвѣтенитѣ реформатори. Отъ момента, отъ който узрѣва за самостоятна мисълъ, той ще се ржководи въ дейността си изключително отъ новитѣ идеи за разумно и свободно устройство на обществата, както това се долавя вече отъ починитѣ му като учителъ въ Сливенъ и като организаторъ на „Народното братство“. Проучилъ нравствения и материалния напредъкъ на държавитѣ, които е посетилъ презъ 1823—25 г., именно Италия и Австрия, той решава да работи всрѣдъ младежта въ отечеството си за изкореняване на „невежеството отъ миналитѣ вѣкове“ и за насаждане на разнородни положителни знания, способни да укрепятъ ума и възпитатъ младитѣ сърдца за народностенъ подвигъ. Така и години покъсно, въ Браила, когато зове българитѣ да подкрепятъ единъ новъ книжовно-политически органъ, той въздава пакъ похвала на ония родолюбци, които „презиратъ старитѣ варварски предразсждѣци и суевѣрия, като поставятъ за целъ на личното си щастие просвѣтата и свободата на родината“.

„Просвѣта“ и „разумъ“ сж най-обикнати думи въ проповѣдта на Селимински. Неуморно той изтъква тѣхното значе-